

Skrøbelig skønhed

Fotografiet er igen begyndt at efterligne maleriet. Efterår hos Galerie Mikael Andersen.

KUNST

Luzia Simons. Out of the Blue. Galerie Mikael Andersen, Bredgade 63, Kbh. Til 24. sept.

Scanogram er en moderne teknik, der knytter sig til radiografien og CT-skanning af patienter. Mærkeligt – og morsomt – at tænke sig, at en teknik, der klinisk benyttes til at bekæmpe sygdomme, også kan bruges til at hjælpe kunsten mod nye forfinede resultater.

Med kunsten menes det såkaldte kunstfotografi – og det er, som navnet antyder, et fotografi med udpræget kunstneriske ambitioner. Og med 'nye forfinede resultater' menes en præcision i detaljen som den, man oplever på Luzia Simons' udstilling 'Out of the Blue'.

Når man er tilbøjelig til at opfatte hendes fotografier som en slags maleriske billeder, er årsagen deres lighed med ældre malerier: nederlandske stillebenbilleder fra 1500-tallet og 1600-tallet, hvor motivet ofte er et kunstfærdigt og indviklet arrangement af blade og blomster.

Motiver, som med al deres skrøbelige skønhed skal minde os mennesker om altings forkrænkelse og forgængelighed. Når vi ser livet og det levende fremstillet på den måde i

ALLIANCE. Teknologi og nostalgi har indgået en skøn alliance, der i al sin perfektion på samme tid betager og får os til at gyse.

Foto: Galerie Mikael Andersen/Luzia Simons

kunsten, ved vi godt, at vi mennesker ikke er biologiske undtagelser. Også vi kan visne som blomster og tørre ud som planter.

KUNST I ÆLDRE tider holdt af at iscenesætte dens slags nekrofobe påmindelser for os i sådanne stilleben. Det er også det, som Luzia Simons gør som en fotograf, der læner sig op ad både den stofflige karakter og moralske pege-

finger i ældre malerier. Teknologien og nostalgien har indgået en alliance.

Dialogen mellem maleriet og fotografiet, som i al sin famlen blev indledt i midten af 1800-tallet, har lige siden dengang bølget frem og tilbage.

I fotografiets barndom og første ungdom var det storebror, maleriet, der definerede det nye medies æstetik. Fotografen opfattede sin omverden med malerens blik for det pittoreske. Så derfor kaldte man resultatet for piktoralismen.

Så fulgte en længere periode, hvor realismen i maleriet var nødt til at misunde fotografiet dets præcision og derfor forsøgte at efter-

ligne det, både i lyssætningen og detaljen. Men lige nu – med disse billeder af den brasilianske fotograf – er fotografiet igen begyndt at efterligne maleriet. Altså en ny piktoralisme, og den er så kølig og æstetisk, at det næsten gør ondt.

Altså en ny piktoralisme, og den er så kølig og æstetisk, at det næsten gør ondt

kelighed, der fotograferes, ikke er perfekt i sig selv, kræver det en teknisk eftertænkning, for at resultatet kan blive det. Pudsigt skal man korrigere fotografiet, for at motivet kan virke fotografent.

Det er her, at en proces som scanogrammet kommer ind i billedet – eller i billederne. For med udgangspunkt i Luzia Simons' forførende og foruroligende smukke fotografiske iscenesættelser kan man sige, at vi med assistance fra den nyeste elektroniske teknik er blevet i stand til at af fjerne os fra virkeligheden – igen – og altid så meget, som det nu behager os.

Men i denne stræben efter pletfri perfektion har fotografiet fået følgeskab af kølig kalkulation. Vi gyser og fryser en lille smule, samtidig med at vi lovpriser et gammelt skønhedsbegrebs triumferende alliance med en ny teknik. Ikke mindst hos en kunstfotograf som Luzia Simons. Men skønheden har sine omkostninger.

PETER MICHAEL HORNING

peter.michael.horning@pol.dk